

Guerres postelectorals

El dia 3 de juliol es va acabar la lluita electoral pel Kremlin, però no pas la lluita pel poder a Rússia. Amb el cor de Boris Ieltsin malmès com a referent de totes les inquietuds i intrigues, Moscou és el decorat d'un nou episodi de tragicomèdia que té d'escenari central Txetxènia, de rerefons una anunciada fallida econòmica i, de protagonistes tots els "homes del president", ni més ni menys.

Aleksandr Lèbed aprofita la dilatada convalescència de Ieltsin i la nova escalada a Grozni per acostar-se més i més al seu objectiu, proclamat l'endemà mateix de ser nomenat secretari del Consell de Seguretat: ser president de Rússia abans de l'any 2000. Amb l'argument de tirar endavant un nou alto-el-foc sòlid i realista, Lèbed ha demanat més i més poders executius. A Moscou, gent que coneix de prop la situació del general nacionalista diu que es va emborratxant de poder i que s'acosta a límits perillosos. Perquè, segons sembla, Lèbed, deixant a banda el carisma que tant agrada a les dones i el 15% dels vots que van donar a Ieltsin la victòria, no té al darrere cap estructura de poder, però es comporta com si n'hi tingués.

La pacificació de Txetxènia seria, doncs, la prova de foc del general, que hauria de començar a colpejar el territori de l'anomenat "partit de la guerra" que té per cap visible el ministre de l'Interior, el general Anatoli Kulikov. Kulikov es va poder salvar de la purga exigida per Lèbed a Ieltsin i que va ser la ruïna del ministre de Defensa, Gràtxov, del cap de l'ex-KGB, Barsúkov, de l'home de la indústria militar, Sòskovets, i, sobretot, del "Rasputín" presidencial, Aleksandr Korjàkov. Sembla que la força de Kulikov, la que més hauria de témer Lèbed, està en el control directe i molt efectiu de les unitats d'elit del Ministeri de l'Interior, integrades per centenars de milers d'homes ben armats i ben apeixats que ben poc s'assemblen als soldats de l'ex-Exèrcit Roig, format per joves afamats i dirigits per oficials desmoralitzats.

La gent que observa els moviments de Lèbed diria que el general no té en compte els paranyes que Kulikov li pot

preparar. Sobretot si pensem que, per al ministre de l'Interior, el general és un competidor no solament en les esferes militars i de seguretat, sinó també en les de l'economia. Lèbed parla d'arreglar les finances russes amb estrambòtiques barreges de neoliberalisme i de sovietisme, quan Kulikov, que té el títol d'economista, és el pare d'una proposta que la primavera passada feia tremolar la nova burgesia russa: compensar la fallida de la indústria militar i pagar als milers i milers de miners, de mestres i de funcionaris amb els diners que s'aconseguirien nacionalit-

zant —és a dir, confiscant— les empreses privades més rendibles, com ara el holding Most o el gegant Gazprom.

Les idees de Kulikov són especialment horroroses per a tres homes que es disputen la cadira de Ieltsin: el primer ministre Txernomirdin, home fort de Gazprom, el batlle de Moscou Lújkov, tapadora político-administrativa de Most, i l'actual cap de l'administració presidencial, Txubais, artífex de la privatització del 70% de l'economia russa. Aquests tres personatges no són precisament devots de Lèbed, però el veuen com un mal menor al costat de Kulikov i podrien arribar a donar-li suport. Sobretot si la fallida de la tresoreria de l'estat i d'almenys dos mil bancs privats arrossegava Rússia a un enfilall de conflictes socials que fessin necessària una mà

LLIBERT FERRI

“La gent que observa els moviments d'Aleksandr Lèbed té la impressió que el general no considera els paranyes que el ministre de l'Interior Kulikov li pot preparar.”

militar..., però controlada.

Mes enllà de les lluites dins el Kremlin, l'oposició no ha pogut amagar les seves guerres. Tot just acabada de néixer, la Unió Popular Patriòtica impulsada per Guennadi Ziugànov ha començat a esquerdar-se. Als sectors de l'extrema dreta nacionalista, no els agrada de tenir el Partit Comunista de pal de pallar i recorden als "rojos" que mai no arribarien enlloc sense comptar amb els "autèntics" patriotes: perquè, al poder, li és molt fàcil d'emparar-se de la histèria anticomunista i de recordar els crims d'aquests últims setanta anys. I vistos els perills d'esmicolament, Ziugànov no s'ho ha pensat gaire i ha començat a fer un tomb nacionalista, fent cas de les veus que rellancen estratègies com aquesta: "Al costat de la lluita de classes hi ha avui dia una lluita per la vida, contra l'explotació del món per Occident". ■